

РЕШЕНИЕ

№ 5013

гр. София, 18.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 19.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **3496** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на А. М. А., гражданин на С., срещу Решение № 109/09.02.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Оспорва се изводът на административния орган, че не са налице материалноправни предпоставки за предоставяне на закрила на чужденеца. Излага съображения, против заключението на решаващия орган за недостоверност на изложената бежанска история, като възразява, че при констатирани неясноти и противоречиви твърдения в изложената история решаващият орган е следвало да ги изясни чрез интервюта. Оспорва се и изводът за липса на ситуация на въоръжен конфликт в С.. Жалбоподателят твърди, че причината да напусне С. е била заплахата от терористичната групировка Ал Ш., представители на която са го били задържали и измъчвали за периода юли-септември 2007 г. Жалбоподателят моли съда да отмени оспореното решение.

Настоящото разглеждане на делото е след отмяна с Решение № 4052 от 22.03.2013 г. по адм.д. № 7312/2012 г. на Решение № 1855 от 04.04.2012 г. по адм.д. № 1910/2012 г. на АССГ и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на съда.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с упълномощения адв. А. и

поддържа жалбата. Излага съображения, че в С. е налице ситуация на заплаха за сигурността на гражданите, поради многобройните терористични актове.

Ответната страна – Председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез процесуалния представител юрисконсулт С., оспорва жалбата. Възражава, че терористичните актове в С. са спорадични и ситуацията в страната не отговаря на определението за въоръжен конфликт. Подробни съображения излага в представен писмен отговор на жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба рег. № ЛМ-756 от 17.05.2011 г. на СДВНЧ – Любимец при Дирекция „Миграция” - МВР, А. М. А., гражданин на С., е поискал статут на бежанец в Република Б.. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ молбата е изпратена на Д.. Чужденецът е потвърдил желанието си да получи закрила в Република Б. и пред длъжностно лице на Д. с молба рег. № УП5002 от 27.07.2011 г., на която дата чужденецът е регистриран с имената А. М. А., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], С. А., сомалийски гражданин, семейно положение: женен, мюсюлманин - сунит, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ.

На 27.07.2011 г. чужденецът е запознат чрез писмени указания на арабски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. На същата дата на чужденеца е връчена покана за интервю, което е проведено на 28.07.2011 г. А. М. А. е посочил, че е напуснал С. нелегално с кораб за Й., където останал до април 2011 г. и работел в нефтена компания, тъй като имал разрешително за пребиваване за шест месеца. От Й. заминал за Д., с паспорт, издаден от посолството в Й., но му го взели в С., защото решили, че е фалшив. След това избягал в Т., където останал десет дни. В Р. Б. е влязъл на 10.05.2011 г. нелегално пеш през зелена граница.

С решение № 2790/08.08.2011 г. на решаващ орган при Д., връчено на А. М. А. на 10.08.2011 г., е образувано производство за предоставяне на статут в Република Б..

На 19.08.2011 г. длъжностно лице от Д., с участието на преводач от арабски език, е провело интервю с чужденеца, който изложил, че е напуснал С., защото бил заплашван и тероризиран от групировката Ал Ш.. Работел като преводач и медицински помощник с представителството на ВКБООН в М. от 2005 г. до 2010 г., когато бил принуден да избяга. От Ал Ш. искали да им съдейства да крадат помощи и храни от лагера, където работил, като чужденецът твърди, че им е поперчил.

С докладна записка от 23.08.2011 г. директорът на РПЦБ - С. е уведомен, че въз основа на молба вх. № 976/27.07.2011 г. на А. М. А. е образувано производство по предоставяне на статут. Поради изтичане на тридневния сок за вземане на решение и по силата на закона производството е преминало по общия ред.

Интервю с оспорващия е проведено и на 16.09.2011 г. от интервюиращ орган при Д., в рамките на което той подробно разказал за причините да напусне С.. Заявил е, че е напуснал С. заради изнасилването на сестра му през 2002 г. Разказал е, че от 2006 г. е имал проблеми с Ал Ш., които са искали от него да им дава сведения. След като убили приятеля му Маг пред очите му и получил заплаха по телефона от Ал Ш., че същото ще се случи и с него, заминал.

Изготвено е становище рег. № УП 5002/20.10.2011 г. от интервюиращия орган, в което е направено предложение да бъде отказано предоставянето на закрила статут на бежанец и на хуманитарен статут.

С оспореното в настоящото производство решение № 109/09.02.2012 г. на председателя на Д. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на чужденеца, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са аргументи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут, като е прието, че А. М. А. не е бил принуден да напусне С. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Прието е, че не са налице и основания по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя. Изложени са съображения за несъответствия и недостоверност на бежанската история на търсещия закрила, поради което е направен извод, че чужденецът е използвал познанията си за обстановката в страната, за да си изгради достоверно звучаща бежанска история.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 87 от ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Видно от изложените по време на интервютата обстоятелства, спрямо чужденеца не са били предприети никакви действия от официалните Сомалийски власти. Няма данни, чужденецът да е осъждан и арестуван в С.. Жалбоподателят се позовава на заплахи от групировката Ал Ш., която държавата не е в състояние да контролира.

За да постанови оспорвания отказ административният орган правилно се е позовал на противоречия в поддържаната от чужденеца бежанска история при интервютата, проведени на 28.07.2011 г., 19.08.2011 г. и 17.09.2011 г. По време на интервюто, проведено на 19.08.2011 г. А. М. А. заявява, че от движението Ал Ш. са го били задържали за три месеца, защото не е присъствал на молитва, на същото интервю заявява по-късно, че задържането му от Ал Ш. било преди убийството на сестра му, след като се върнал от К., като причината била, че бил облечен с дънки, което не е позволено според тях. В последното си интервю пък заявява, че е бил задържан от тази групировка само за един ден през 2007 г., когато бил в Б.. В интервюто на 19.08.2011 г. е посочил, че сестра му била изнасилена и убита от представители на това движение пред очите на всички от семейството /т.е. и в негово присъствие/, докато в интервюто на 17.09.2011 г. е заявил, че не знае кой е изнасилвил сестра му, тъй като по това време бил в К. и се върнал след това. В това интервю посочва, че сестра му била починала три-четири дни след изнасилването.

За да бъде преценена като достоверна една бежанска история, то тя на първо място следва да бъде поддържана последователно от лицето и на второ място следва да звучи логично с оглед информацията, която съществува за страната на произход. В настоящия случай тези предпоставки не са налице, поради което правилно бежанската история на А. М. А. е преценена като недостоверна и изградена с оглед получаване на

статут в страната. В този смисъл неоснователни са възраженията в жалбата, че интервюиращият орган е следвало да посочи на чужденеца наличието на противоречия в историята му. Смисълът на провеждането на интервюта е освен да бъде дадена възможност на чужденеца да изложи всички обстоятелства около бежанската си история, но и да бъде преценена нейната достоверност, чрез задаване на едни и същи въпроси, на уточняващи въпроси и т.н. Установяването на противоречиви данни относно толкова значими обстоятелства в живота като смърт на близък човек е индиция за недостоверност на бежанската история и правилно решаващият орган е мотивирал отказа си с така установените противоречия и несъответствия.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Верен е изводът на интервюиращия орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. За жалбоподателя липсват основателни опасения за сигурността и правата му по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини: раса, политическо мнение или убеждение, поради което не са налице субективният и обективният елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие „основателен страх от преследване”. Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост, което не се установява в конкретния случай.

Жалбоподателят оспорва изводите на ответния административен орган за липса на материално-правни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно посочената правна норма, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

По отношение на позоваването в жалбата на задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 Е. срещу Държавния секретар по правосъдието на Х., на разширен състав на Съда на Европейските Общности, то е неоснователно. Наистина в него се казва, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Но също така в това решение е конкретизирано, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва

решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма данни насилието в С. да е достигнало към момента такава изключителна степен. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Видно от приложената справка № 411 от 24.01.2012 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” на Д. в С. съществува риск от извършване на бомбени атентати, но насилието в държавата и по-конкретно в столицата М. не следва да се определя като безогледно. Посочено е, че стълкновенията между силите на Преходното федерално правителство (TFG), съюзническите войски и силите на Африканската съюзническа мисия (А.), от една страна, и антиправителствените сили, терористичните групировки и екстремистки елементи, от друга страна, са засегнали хиляди цивилни граждани в М.. Терористичната групировка Ал Ш. е поела отговорност за самоубийствените бомбени атентати срещу сили на TFG, длъжностни лица и умиротворители от А.. През 2010 г. силите на TFG с подкрепата на силите на А. са увеличили контролираната територия на М. с до 60 % от територията на града. От отразеното в справката може да се направи извода, че се касае за спорадични актове на насилие и те не могат да бъдат оценени като вътрешен въоръжен конфликт, както правилно е приел административният орган.

Следва де се вземе предвид и промяната в ситуацията в страната в посока към подобрение на сигурността, отразена в справка вх. № 01-2543/04.04.2013 г. на Дирекция „Международна дейност и Европейски бежански фонд”, съгласно която след оттеглянето на бунтовниците от Ал Ш. от сомалийската столица М. през август 2011 г., сигурността се е подобрила, което позволява постепенното възобновяване на държавните функции. Продължават спорадичните самоубийствени атаки.

В допълнение следва да се посочи, че твърденията на кандидата, че към него са отправени заплахи от групировката „Ал Ш.”, не са достоверни, тъй като са непослователни. От изявленията му е видно, че той принадлежи към малцинствено племе „шехал”, което обаче съгласно изложеното в справка вх. № 01-2543/04.04.2013 г. на Дирекция „Международна дейност и Европейски бежански фонд” не го поставя в риск за преследване с оглед етническия му произход, както и че не попада в посочените от ВКБООН рискови (уязвими) групи. В цитираната справка е посочено, че заради религиозния си статус, шехалите обикновено имат привилегирован достъп до всички части на С.. Според Насоките на ВКБООН в първата група се включват лица, за които е налице особено голям риск от преследване – лица, за които се считат, че подкрепят преходното федерално правителство, А. и Националните въоръжени сили на Е.; лица, за които се счита, че нарушават ислямските закони и декрети;

представители на гражданското общество и журналисти; членове на малцинствени племена в южна и централна С., между които банту, мигдан, браванезе, баджуни, рермахер, ейле, галгала, тумал, йибир, габойе, хамал хинду и оромо. Във втората група се включват лица, за които се предполага наличието на риск от преследване въз основа на етнически им/расов произход – лица, насилствено привлечени в армията или бунтовническите групи; членове на религиозни малцинства като ашраф, шекхал, християни и сменили исляма с друга религия; жени и момичета; деца; хомосексуални лица, бисексуални и транссексуални лица; лица, принадлежащи към племена, в които се практикува кръвното отмъщение; жертви на трафик.

Наред с преценката на държавата по произход се преценяват и фактите, свързани с личното положение на молителя. Предвид установяването, че в изложената от А. М. А. бежанска история, поради съмненията в нейната достоверност, не е налице добре обоснован страх от преследване, то с оглед посоченото по-горе тълкуване на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007 г., информацията за подобряване на ситуацията в С. и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на А. М. А. се обуславя изводът, че не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Следователно при правилна преценка на установените факти административният орган е постановил решението си в съответствие с материалния закон.

Предвид гореизложеното, решение № 109/09.02.2012 г. е законосъобразно и правилно, а жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 18-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. А., гражданин на С., срещу решение № 109/09.02.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: